

Det. Hansen: Ja, jeg stemmer ogsaa for Lovforslaget under samme Reservation som det ærede Medlem, der nu satte sig. Som Lovforslaget foreligger nu, gaar det jo i Virkeligheden ud paa, at Kirkebestyrelsen kan uden Samtykke fra nogen repræsentativ Forsamling, hverken fra Rigsdagen eller fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, ligne $\frac{1}{10}$ pCt. af den stattepligtige Indtægt paa Kjøbenhavn, hvilket for Djebltkf. vil sige ca. 80,000 Kr. og formodentlig vil stige hvert Aar. Da der altsaa formodentlig til ordinær Vedligeholdelse og ordinære Udgifter ved de Kjøbenhavnske Kirker ud over deres egne andre Indtægter vil gaa 20—25,000 Kr., vil det altsaa sige, at Kirkebestyrelsen aldeles paa egen Haand kan paaligne Kjøbenhavnerne ca. 60,000 Kr. om Aaret til ny Kirker. Kirkebestyrelsen kan egenmægtig bestemme, at der skal oprettes ny Sognemenigheder i Kjøbenhavn; der er Stemmer fremme for, at Sognemenighederne skulde være paa 10,000, ja selv paa 5,000 Menneſter. Man kan altsaa alene ifølge en af Kirkeministeren fremfaldt kongelig Resolution ſaa en Mæſſe ny Sognemenigheder, og til hver Sognemenighed skal der ny Præster med ny Lønninger — hvor de ſkulle komme fra, ved jeg ikke rigtigt, jeg ved ikke, om man kan sætte Præstepengene op, men i alt Fald behøver man ikke at gaa til Rigsdagen — og ſaa ny Kirker. Saa kan altsaa hele denne Omorganisation og hele dette betydelige Stattepaalæg paa Kjøbenhavns Menighedsmedlemmer — og ogsaa paa dem, ſom ikke tilhøre Menigheden, thi de maa jo betale til Skolevæsenet — alt dette kan ſte ifølge Kirkeministerens administrative Magtfuldkommenhed. Det finder jeg baade for Statteydernes Bedkommende og for Kirken eget Bedkommende og for Rigsdagens Bedkommende at være en ganſte urimelig Ordning, og jeg finder det ſaa meget mere urimeligt, ſom jeg faſtholder, at der ikke, naar man bortſer fra Loven ſte April 1888, haves nogen ſom helſt Lovhjemmel til at foretage Vigning paa Menighedsmedlemmerne i det Djemed at ſtaffe ny Kirker til Veje. Den fandtes ikke i Kjøbenhavn før 1888, og den findes ikke paa Landet og i Købſtæderne, og den ærede Kirkeminister og det ærede kongevalgte Medlem, ſom havde Ordet ved første Behandling, og ſom paaſtod, at der haves en ſaadan Lovhjemmel, have jo været ganſte ude af Stand til at paaviſe, at en ſaadan Lovhjemmel eksisterer. Det ſtrider mod hele den Mæſſe, hvorpaa Folketirken er ſat i Forhold til Staten; Staten, det vil ſige Regering og Rigsdag, har den Lovgivende Magt med Henſyn til Kirken, og ſom et Gæne for denne

Lovgivende Ret maa da først og fremmeſt nævnes det at tage Beſtemmelse om Stattepaaligning. Jeg mener ogsaa, at Oprettelse af ny Menigheder og ny Embeder hører ind derunder; men i alt Fald ſkal man ikke paa Kirken Omraade give Lovhjemmel, uden at Rigsdagen er hørt. Derimod erkender jeg jo, at til Vedligeholdelse af Kirker, til ordinære Udgifter ved Kirker har man Lovhjemmel i Danſke Lov 2—22—64, og derfor har jeg ikke noget imod, at denne Lov kommer til at indeholde en Beſtemmelse om, at der til Vedligeholdelse, til Ombygning og ordinære Udgifter kan finde Paaligning Sted, men ſaa snart der bliver Tale om ny Kirker, maa der et Samtykke til fra en Lovgivende Forsamling; kan det ikke blive Rigsdagen, maa det blive Kjøbenhavns Kommunalbeſtyrelſe, endſtønt jeg ikke holder meget af det ſidſte. — Jeg haaber derfor, naar Loven nu kommer ned til Folketinget, at vi ſaa maa ſe den igen med en Klauſul, ſom navnlig ſkulde gaa ud paa, at medens ordinær Vedligeholdelse og ordinære Udgifter til Kirken kunne beſtemmes paa den Mæſſe, ſom Lovforslaget indeholder, ſkal der derimod i alle Tilfælde, hvor der bliver Tale om at ligne paa Menighedsmedlemmerne til Oprettelse af ny Kirker, et Samtykke til, en Ubefaling fra Kjøbenhavns Kommunalbeſtyrelſe. Naar det kommer ind i Loven, vil man altsaa dog være fikret imod, at det er Adminiſtrationen, der næſten ad libitum paaligner Skat paa Kjøbenhavn for at ſtaffe ny Kirker til Veje.

H. N. Hansen: For at ſaa den Myndighed, der her er Tale om at — jeg talder det ikke — tillægge Kirken, men at bevare for Kirken, til at ſe ondartet og farlig ud, maatte den ſidſte ærede Taler ſtille op et Strømmebillede om, at det ſkulde være de kirkelige Myndigheders Opgave eller Henſigt, naar de bevarede denne Beſøjeſe, ſaa at bruge den til Billeder, ſom jeg ved, man ikke finder tiltalende. Dette tror jeg er en uberettiget Mæſſe at lave det paa, der vil ſte, naar man vil bevare denne Myndighed for Kirken; thi jeg synes, man kun er benviſt til at ſpørge, om de kirkelige Myndigheder hidtil have miſbrugt den; Ret, de have haft til at virke enten for Kirken Vedligeholdelse eller for ny Kirkers Tilvebringelse. Og naar det da maa erkendes, at den er benyttet med ſtor Nøjsomhed, ſtor Moderation baade med Henſyn til Kirken Vedligeholdelse og Tilvebringelse og i Henſeende til de Beløb, der ere lagte paa Menighederne, har man ikke Ret til at ſige: hvis vi bevare den Ret for de kirkelige Myndigheder, vil der fremkomme ſtore Ulemper; thi jeg maa gøre op-